

Predikan på Långfredag 2016 i Vallentuna kyrka.

O kors. Vad har du med mig att göra? Du står där, som du alltid stått, sedan långt innan någon av oss föddes. Har du inte spelat ut din roll? Ett blodigt huvud, synd som sonas, offer, sår och lidande. Är det vår Gud? Står det inte i bjärt kontrast till kärlekens, toleransen, glädjens Gud?

Du kors som envist ropar från våra kyrktorn, altaren och halssmycken. Vad har du med mig att göra, du grymma avrättningsredskap? Jag vill inte veta av en dömande pekfingerpekande Gud, det står jag inte ut med. En Gud som räknar mina fel och brister, det får inte vara så!

Men så står du där själv med blodig panna. Kanske är det inte du som krävt offret, kanske är det vi som har krävt det av dig? Människor sörjer sina saknade efter ett terroråd i Bryssel, själar skriker i förtvivlan över förlorade anhöriga vid Europas stängda gränser, med hoppet om en säkerhet innanför våra murar som enda kvarvarande drivkraft. Barn mitt i välfärden vaknar ännu en morgon med ont i magen över skolan, familjen, ensamheten. Ångesten gnager ännu en dag.

Vi vill inte veta av det. Vi vill klä på oss leendet och utropa: "Allt är väl!" Vi höjer volymen, farten, tillväxten, allt för att slippa se, slippa känna. Att allt är inte väl, allt är inte gott.

Det går som en reva i vår värld. En reva genom mänskligheten, en reva mellan oss och genom oss. Jag vill fråga Gud: "Varför gör du inte allt du kan för att förändra det som är fel?" men jag är rädd att han ska fråga samma sak tillbaka.

Så står då korset där. I stormens öga, med ett märkligt lugn omkring sig. Två tvärlagda bjälkar som tydligare än något annat säger: "Jag är er Gud. Den som är med er, den som känner er, den som inte räds något enda av det som finns i er värld. För det är också min värld."

Då vill jag inte ha en tolerant Gud, en Gud som tolererar. Som tolererar ondska, hat, synd, egoism, bortvändhet. En Gud som bara är tröst, inte rättfärdighet, helighet, godhet. Vad ska vi med en sån Gud till? C.S.

Lewis skrev vid ett tillfälle att "Jag går inte till religionen för att bli lycklig. Lycklig haft jag alltid vetat att en flaska portvin kan göra mig. Om det är bekvämlighet man är ute efter skulle jag verkligen inte rekommendera kristendomen."

Gud är inte en bekväm Gud. Gud är inte en tolerant Gud. Gud är helig. Gud är garanten för att det finns rätt och fel, gott och ont. Rättvisa. Gud tillåter inte ondska, tillåter inte grymhet, tillåter inte orättvisa. Nej. Gud tillåter inte synd. Gud förlåter synd. För Gud är inte tolerant. Gud är helig. Och Gud är barmhärtig. Gud är självutgivande kärlek. Fullständigt självutgivande.

"Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot."

Vad har du med mig att göra, o kors? Mer än jag anar. Mer än jag förstår.

Det är så svårt att ta till sig att den Helige själv dog på ett smutsigt enkelt kors. Vi förskönar, täcker korset i guld och lever i en ständig påskdag, bagatelliserar korsets betydelse, eller intellektualiserar och gör dogmatiska uttalanden om huruvida Jesus dog för att försona Gud med sig själv, oss med Gud eller om det var djävulen och ondskan själv som ytterst besegrades på korset.

Bakom, under allt det där står det smutsiga och enkla korset. Det är så föraktligt, så skamligt, så oförsonligt. Smutsiga spikar drivna genom handleder och vrister, blod och svett, smärta och hånskratt. Ångest och dödsfruktan. Så... Fult. Ogudomligt. Futtigt. Mänskligt. Sårbart.

Gud är inte tolerant. Gud tolererar inte ondskan, Ondskan i världen, i våra samhällsbyggen, i oss själva. Gud ser inte förbi, tillåter. Gud möter med rak och stadig blick. Gud blir själv människa för att möta synden ansikte mot ansikte, för att själv iklä sig den, själv drabbas av den, själv dö av den.

Om Gud tolererar ondskan i sin värld är hoppet ute. Då är godhet eller ondskan, kärlek eller hat, smaksaker, personliga preferenser. Men korset står där. Det spelar roll, godhet finns, kärlek finns, hopp finns.

Bilden av den tronande Guden med sitt pekfinger klarar vi oss utan. Bilden av den toleranta Guden med sitt tysta medgivande likaså. Men den Gud som är beredd att låta vad som helst drabba honom själv för att besegra ondskan, försona världen och varje människa med sig själv, att själv begravas med all synd, skam och skuld, med all ångest, allt hat och förakt. Hur skulle vi klara oss utan dig, Gud? Vad hade vi att hoppas på?

O kors, vad har du med mig att göra? Allt. O kors, var hälsat, mitt enda hopp.

*Elias Eriksson, komminister i Vallentuna församling
elias.j.eriksson@svenskakyrkan.se*